

Győry Domonkos

Dr. Gy. István vérbíró álmodik

Győry Domonkos
szül.: Horváth Sándor
Domonkos (1967, Győr)
jogász, könyvtáros, a győri
megyei könyvtár igazgatója

Beleköpöm a szót a szemükbe, enyém a szó, enyém a köpés joga. Pislognak, véráramukba olvad, és utána már nem néznek megvetően, csak félelemmel, hiszen nálam a szó, ami immár az övék is, én vagyok ők, ők pedig én, és minden a szőé.

Rám néznek, vénembert látnak, jelentéktelent. A férfiak közönyösek, a nők arcán türelmetlenség, mintha legyet hessentenének. Megvetnek, akik felismernek. – Gyilkos, gyilkos – morogják, de nem fordulok feléjük, korai lenne.

Versenyzek az idővel, egyetlen járdán haladhatok, a szó ellenségei bekerítenek, nem léphetek olyan utcákra, amelyeken azok neve virít, akikre szót köptem, megtörné a misztériumot, amit akkor se értettek, amikor ott álltak előttem. Nyakasan tartották magukat, csak én láttam a rándulásuk, amikor beléjük hasított a szó, feltételes módba helyezte őket, mert a szó akkor még így működött.

A csúcson álltam, sártenger nyílt hangom rezgésére, tollhegy törött a papírba, elpattant a vessző, a víz szivárgott, a jegyzőkönyv a záró sorra várt.

Aztán elhalványult a szó, és csak távolról figyeltem, ahogy az alárendeltjeim, a púderos jogtudorok ráolvassák mindenféle zsenge húsrá, de ez alig hasonlított az én köpéseimre.

Most, a taknyos orrúak korában újfent megduzzadt bennem a szó, erősebb, mint bármikor, pedig az irodámban más csücsül, már csak néhányan ismernek, nejlonszatyorral járok a vásárcsarnokba, felhajtott gallérral, az arcomat eltakarva. A csirkésnél összefutok az ügyvédek régi elnökével, nyugdíjas ő is, csókol, mutatja, nem érdekli, miket írtak rólam a változás után, megbeszéljük az aranyerünket, szemüvege zsí-

rosan fénylik, és biztosan elmondja a cimboráinak, hogy összetalálkozott a csarnokban lopakodó doktor Gyével, mire azok nagy hűket és hákat kiáltanak, mielőtt visszatérnek aprópénzben játszott partijukhoz. Nincs ellenemre ez a színjáték, egyszer majd én csókolom meg, és akkor felismeri bennem a Szóköpőt.

Sarokba szorítanak az utcák, az emléktáblák, az én nevemet kellene viselniük, én köptem a szót, most mártíroknak nevezik őket, pedig csak passzív alanyok voltak, senki nem beszélne róluk, ha nem vagyok. És mégis vádló ujjak szegeződnek, nem tudják, mekkora a szó hatalma, és amikor majd rájuk köpöm, megváltozik minden, összeállnak az értelemmorzsák, és megértik, hogy azt tettem, amit tennem kellett.

A szó hordozása hálátlan dolog, egy időben úgy hittem, furkósbot repeszti szét a koponyám, de a szó talán nem így tervezi, nem a véremmel, hanem diadallal tör fel a világba. Csak azok a táblák, szobrok és utcanevék ne préselnének egyre és egyre.

Valami nincs rendjén ezzel, én, a szó, a táblák, a szobrok, az emlékművek, a vádló ujjak, a hamis csillogás a szemüveglencsén, és most ezek az emberek a lépcsőház előtt. Kérdezi a riporternő, aki az unokám lehetne, szégyellem-e a pofámat a forradalom évfordulóján, és miért nem zabált még föl a lelkiismeret? Bámulok a kamerába, világosan érzem, itt az ideje, hogy beleköpjem a szót a világba, a szó dagad, dagad, jön föl a mellemből, de nem fér ki a torokomon, a levegő se jut be, se ki, feszül az ütőeremben, dörömböl a homlokomon, ott a nagy, zöld mikrofon, itt a szó, és ekkor szédülten ráébredek: a szó megakadt félúton, már visszanyelni sem lehet.